

AUWders

AUWders? Ja, want ouderschap doet soms pijn – net als het werken met ouders. In deze column deelt José Koster haar ervaringen met ouders en ouderschap.

Het was een speciale dag in de gevangenis. Het was 'vader-kindmiddag' en ik was uitgenodigd door de vaders met wie ik een aantal maanden intensief had gesproken over de worstelingen rondom hun ouderschap. Ze hadden gevraagd of ik ook wilde komen, zodat ik hun kinderen zou zien.

Toen ik mij klaarmaakte voor vertrek, dacht ik aan al die moeders die hun kinderen klaarmaakten om ook de reis naar de gevangenis te maken. Mooie kleren, tekening mee voor papa. Auto parkeren, aanmelden met paspoorten, telefoontjes in een kluisje, schoenen, riemen en jas door de scanner, luiers, flesje Nutrilon, billendoekjes en het knutselwerkje voor papa 'invoeren' en dan samen met de kindjes 'piepvrij' door het detectiepoortje.

Hoe zou dat zijn voor al deze moeders? Het is vast fijn om je kinderen naar hun vader te brengen voor een paar uurtjes plezier. Dat is fijn voor de kinderen én fijn voor al die vaders die hun kinderen vreselijk, vreselijk missen. Tegelijk lijkt het mij afschuwelijk en tegennatuurlijk om met je kinderen naar een kil, ommuurd, met prikkeldraad afgezet gebouw op een industrieterrein te moeten rijden om papa te bezoeken. Dat wil je niet. Elk bezoek confronteert je met het gemis aan het alledaagse, vanzelfsprekende, intieme contact tussen vader en kind, tussen man en vrouw.

In de sportzaal was het een drukte van jewelste. Zeker 25 grote kerels en ongeveer 75 kinderen van één tot twaalf jaar waren samen aan het knutselen, sjouwen en stoeien. Maar vooral waren ze aan het knuffelen. Sommige vaders zaten in stilte met hun dreumes op schoot in een hoekje.

Ik dacht aan het belang van (lichamelijk) contact, en wat het met je doet als je dat moet ontberen. Het krijgen en kunnen

Samen met de kindjes 'piepvrij' door het detectiepoortje

José Koster

geven van liefde en erkenning is van levensbelang. Voor ieder mens. Wie je ook bent, wat je ook op je kerfstok hebt. Bij deze mannen nam ik deze honger nu waar. De gretigheid waarmee zij en hun kinderen de vanzelfsprekende liefde tot zich namen, was bijna aanraakbaar.

Ik moest denken aan het wonderbaarlijke verhaal van 'the rescueing hug'. Een tweeling – in 1995 te vroeg geboren in de Amerikaanse plaats Worcester – ligt in aparte couveuses. Het ene meisje is veel zwakker dan het andere en lijkt het niet te gaan redden. Tegen de regels van het ziekenhuis in krijgt een verpleegkundige het voor elkaar dat de

twee kinderen in één couveuse worden gelegd. Daarop slaat het sterkste meisje een arm om haar zusje heen. Binnen korte tijd stabiliseren zich de hartfunctie en de temperatuur van het kleinste meisje. Ze blijft in leven en beiden ontwikkelen zich goed.

In dit verhaal komt tot uitdrukking dat contact en liefde het verschil maken tussen leven en overleven. Dat geldt voor iedereen. Ook voor vaders in de gevangenis.

José Koster biedt training, onderwijs en coaching aan beroepskrachten in onderwijs, zorg en welzijn. Ook leidt ze oudergerichte projecten (www.josekoster.nl).